seal mälestuse tulukeſt kui küünlaid põlema, ning „nuku laulud" kostawad kui unenäud nende waimu kõrwa.

Täna õhtu tegi Mäe mõisa Jaan ka Jaanipäewa õhtut ja kutsus ka Dr. Mets'a oma maasikamarjalise tütre Mariga pidule. Wana doktor kõhweldas küll wastu, ütles tähtist wana wara weel läbiwaadata olla, aga Marikene ei jätnud järele, muud kui: tule ja tule! Ja wanamees tüdis wiimaks wastupanemast ära ja tuligi. Oh seda lusti ja rõõmu, mis Mari selleſt tundis! Õhtul tegi Kaarli suure Jaani tule ülesse, kelle ümber mõisa rahwas leelutasiwad ja „nukku jooksiwad". Mari oli ka tule juures ning tema punased põsed oliwad Jaani tule paistel just kui koidu punaga kaetud. Õnnetus, wõi kes teab, mis sell neiukesel oli, tema pidi ikka tulesse wahtima. Miks siis nii? Noh, Kaarli ei tõstnud enam oma silmi tema pealt ära, wahtis wahet pidamata ikka Mari otsa, ja kuhu see Mari siis pidi wahtima? Wahtis tulesse. Aga ära wahi, noor piiga, palju tulesse! Tuli paneb teise tule põlema ja see teine tuli, armastuse tuli, ongi see tuli, mis juba mõnegi neiu südame ära põletanud. Aga Mari ja Kaarel oliwad juba üksteise omad, seda teadsiwad nad ilma sõna lausumata ja wandeta. Wõis see aga nii kergeste korda läks, noorus oli takistamas. Aga ehk saame näha ka, mis selleſt wiimaks kõik wälja tuli.

Wana Dr. Mets oli selle üle pool pahane, kudas üht wana wara, nagu Jaani päew on, ometi niisuguse uue aja kisaga ja käraga wõib pühitseda.

Kui aga Jaan talle ära seletas, et see päew ühtlasi ka tema sündimise päew olla, siis jäi wanamees tasasemaks, — ta ei kõlwanud ju teise mehe sündimise päewa pühitsemist laita.

Kaarli sai gimnaasist lahti ning läks suurkooli põllutallitust õppima, et kord oma isa mõisat uue aja teaduse järele ise rawitseda. Mari aga kosus ja kaswis, kui roosi õis, ning igamees, kes teda nägi, pidi ütlema: „Oleks see minu omada!"

Aga Mari ei olnud kellegi niisuguse ütleja oma . . . . . Et meil Kalendri tegijatel mitte niipalju aega ei ole, noorte inimeste südame asju nii ära seletama hakkata, kui nad just on, ja et meil see wiis on, mõnikord ka selle juures natuke luisata, sellepärast jätame Kaarli ja Mari armastuse lugu nende teada. Et meie aga siiski ka romantilisi mõtteid awaldada tahame, siis palume siin Kaarli ja Mari asjus lauliku Schiller'i appi, kes mitte ei luiska. Kui nüüd Kaarli suurkoolist läbi oli jõuudnud, siis oliwad asjad just nii, nagu Schiller kirjeldab:

„Waat', seal siis seisab nooruſ' ehtes,
Kui taewa ingli kuju sees,
Kui koidupuna kuldseis tähtes
Noor neiu lahkest tema ees.
Seal tõusep igatsus ta rinda,
Mis mitte üles rääkida,
Ja sada kohtes mulla pinda
Ta kastab pisaratega.
Käib puna palgel neitsi jälg'del,
Et juhtuks õnneks tereta.
Ka murrab õisi muru käil'del,
Kellega armu ehita'.

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1886, lk. 25